

L'OPINIÓ

EDITORIAL

Cada dia és més gran la confusió política. Als primers moments de la caiguda de Primo de Rivera i Martínez Anido, plens d'esperançadores possibilitats per als liberals i d'inseguretats i por per als reaccionaris, han succeït uns dies de desorientació general i fins de pessimisme per part dels republicans menys coratjosos.

És el resultat que esperaven obtenir, amb la nova tàctica dictatorial, de suavitat aparent, els alts Poders de la nació. Podria ésser, però, que s'haguessin fet massa il·lusions respecte a l'èxit d'aquesta tàctica, si els encarregats de fer-ho saben sostenir-se en el seu lloc d'honor.

Si les esquerres, i amb elles el grup constitucional i els amics de Sánchez Guerra, continuen fermes, ni Bugallal ni Cambó ni Alba no gosaran comparèixer a les Corts, per bé que fossin amanyades, a defensar allò que no té defensa possible, i si s'hi atrevissin es veurien impotents per dominar la tempesta de les responsabilitats.

Convé que tothom sàpiga que són molts els homes de tots els estaments socials i de totes les professions que s'han compromès, solemnement, a lluitar fins a la mort pel triomf de la sobirania nacional i pel restabliment del principi constitucional violat i escarnit.

El poble és pacient i sofert: però encara és capaç d'aquelles gestes heroïques per les quals és assolida la suprema dignitat històrica.

Tenim proves innegables del seu coratge. El que necessita és confiança en ell mateix i en els encarregats de conduir-lo a la lluita definitiva.

Acostumats de tota la vida a veure triomfar, gairebé sense combat, els adversaris, és natural que els homes d'esquerra es desanimin quan l'èxit es fa esperar.

A molts els sembla tan difícil el triomf, que no s'atreveixen ni a proposar-se, seriosament, d'arribar a pujar al Poder. És per això que vacil·len sovint davant de les actuacions decisives i arriscades, i s'entretenen més del que convindria als seus ideals, en minúcies de relativa importància per comptes d'ajuntar el màxim esforç a la gran obra que és indispensable de fer. No es fan càrrec que desaprofiten una avinentesa que potser no es tornarà a presentar mai.

Cal repetir-ho una vegada més. Espanya, i molt especialment Catalunya, es juguen l'esdevenidor en aquestes mesades que vivim.

Si es sotmeten novament al despotisme envilidor, poden veure's bandejades, per sempre, del nombre de les nacions civilitzades. En canvi, si els republicans compleixen el seu deure, poden, amb un cop d'audàcia, alçar-les al nivell dels primers pobles d'Europa.

Heus aquí la qüestió, exposada sense eufemismes. Es tracta de salvar el país o de deixar-lo enfonsar definitivament.

Però per salvar-lo cal que tots els homes lliures ens veiem units en una rafegada d'entusiasme.

És al foc de la forja que es consoliden les al·leacions indestructibles de metalls diversos.

Doncs també cal un gran incendi alliberador per ajuntar, indestructiblement, les voluntats avui disperses dels homes d'esquerra.

Caldejats els cors en el foc de la lluita, hom veurà que és ben possible i fins fàcil la victòria que en la fredor de l'ambient actual sembla inassolible. Cal un estat d'emoció col·lectiva que doni al poble, novament, l'alè perduda en els anys de servitud.

És indispensable el gran incendi per enfortir els esperits i per salvar Espanya i Catalunya.

L'incendi necessari

Català: el teu millor compatriota, l'Avi Macià, encara és a l'exili